

Tedaj je Irena izlila na njegovo glavo iz zlate školjke vode. — Ustnice so šepetale — slovesno, kakor blagovestnika:

„Jaz te krstim — v imenu Očeta — in Sina — in Sv. Duha...“

Iztok je odprl s trdom oči — zažarelo je v njih, kakor zadnji žarek večernega solnca. — Roko je iztegnil po njenem sklonjenem vratu in glasno izpregovoril:

„Ve-ru-jem, Irena — pridi na večne livade — pod svobodno solnce! Pridi — edina — preljubljena!...“

Junaku je omahnila glava — iz prs se mu je utrgal potok krvi — oko je osteklelo, Irena se je nagnila čez mrliča, potegnila stolo čez glavo — zgrudila se na mrtvo srce — in onemela v grozni togi...

Epilog.

Vojska Slovenov in Antov se je vrnila na sever. Tako slavnega pohoda še ni doživel narod — in ni še občutil večje žalosti v svoji duši. Sredi vojske

so vozili Iztokovo truplo, za katero je prosila Irena, da ga niso sežgali. Ob njem je sedela ona — v rokah psalter — na licih odpoved... Devojke so žalovale z razpuščenimi lasmi, hrabri vojniki so molčali, starešine niso našli besed v bridkosti — in večno radostni godec Radovan je razbil plunko ob skali, zaril se v seno na telegi in jokalo brez nehanja.

Padel je Iztok — padel junak — umrl v naročju tiste, katero je edino ljubil — umrl za tisto, za katero se je boril — za svobodo. Morana je posegla s kruto roko v rod Svarunov in slavnega starosta ni doživel ure, ko bi dvignil v naročje vnuka. Toda Iztokov duh ni umrl. Rodil je tisoče, ... ki so vojevali še celo stoletje vojsko z Bizancem, prehodili Ilirijo, dospeli v Helado in potrkali na vrata samega Bizanca. — Huni so iskali pri njih zavetja in gostoljubja, obrski kakan je odpovedal zvezo Bizancu in prosil prijateljstva Slovenov in Antov, ki so napolnjeni z Iztokovim duhom živeli v bratski slogi in uživali slavno slavo — pod svobodnim solncem.

O mladost srebrnooka...

Zložil Griša.

O mladost srebrnooka,
kam si dvignila perot —
kam si razprostrla krila
v kraj neslutnih lepot?

Pod nebesa bi hotela,
razigrana kakor si,
vsa v vijolicah spuhtela
tvoja bi nemirna kri...

O, ne letaj previsoko,
zlatokrili angelj moj:
jaz ne morem, jaz ne morem
več v nebesa za teboj!

Jeseni.

Zložil Ant. Medved.

Pomirjen, utešen, ozdravljen
od vseh skrbi, krivic in ran,
kako zemljan je varno spravljen,
ko v smrti mu zatone dan!

Od burnega odmaknjen vrišča,
za mestom ali za vasjo
sameva tihi kraj grobišča,
obzidan gleda le v nebo.

Zakaj srce se vendar oži,
kadar zanese nas korak
na kraj, kjer nihče več ne toži,
kjer je beraču kralj enak?

Ah, le jesen je tožna v leti,
pozimski mir nikdar tako.
Grenkó je mreti in umreti,
a mrtev biti je sladkó.

